

Sygn. akt IV Ka 585/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sylwana Wirth
Protokolant:	Ewa Ślemp

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2017 r.

sprawy **A. P.**

syna R. i K. z domu M.

urodzonego (...) w Z.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 11 kwietnia 2017 r. sygnatura akt II K 492/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych M.M.i A. M. po 840 złotych tytułem kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki związane z postępowaniem odwoławczym, a nie wymierza mu opłaty sądowej za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 585/17

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Dzierżoniowie oskarżył A. P. o to, że w w okresie od grudnia 2013r. do kwietnia 2014r. w D., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do woli zawarcia umowy spółki, z której wynikałaby współpraca w zakresie prowadzenia pubu (...), rzekomej niemożności opracowania odpowiednio zredagowanej umowy przez adwokata, wprowadzenia fikcji w zakresie ewentualnego zabezpieczenia wkładu wyposażeniem lokalu doprowadził M. i A. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 86.000 zł

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie uznał oskarżonego za winnego tego, że w styczniu 2014r. w D., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd A. M. i M. M.co do swojego zamiaru współpracy z M. M.w zakresie działalności gospodarczej, polegającej na wspólnym prowadzeniu lokalu gastronomicznego pod nazwą(...) oraz woli zawarcia z nią umowy określającej warunki tej współpracy, czym doprowadził w dniu 23 stycznia 2014r. M. i A. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci przekazania mu pieniędzy w kwocie 35.000 zł, czyn ten kwalifikując jako występki z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do informowania Sądu o przebiegu okresu próby na piśmie, co 6 (sześć) miesięcy.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych M.M.i A. M. łącznie kwoty 35.000 zł.

Sąd orzekł ponadto o kosztach procesu.

Wyrok powyższy zaskarżony został w całości apelacją obrońcy oskarżonego na jego korzyść.

Powołując się na przepisy art. 427 § 1 i § 2 kpk oraz art. 438 pkt 1 kpk, apelujący wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie przepisu:

I. art. 286 § 1 kk polegające na nietrafnym przyjęciu, iż zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamię skutkowe doprowadzenia pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, pomimo, iż rozporządzenie przez pokrzywdzonych pieniędzmi w kwocie 35.000 zł nie było dla nich obiektywnie i subiektywnie niekorzystne, z uwagi na otrzymane przez nich zabezpieczenie ich roszczenia o zwrot pieniędzy w postaci prawa własności ruchomości stanowiących wyposażenie lokalu gastronomicznego (...) w D.;

II. art. 46 § 1 kk polegające na nietrafnym przyjęciu, iż zachowanie oskarżonego wyrządziło pokrzywdzonym szkodę w wysokości 35.000 zł, pomimo, iż ich wierzytelności do oskarżonego o zwrot rzeczonych kwoty wygasła wskutek zatrzymania przez pokrzywdzonych własności ruchomości stanowiących wyposażenie lokalu gastronomicznego (...) w D..

Podnosząc te zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu lub uchylenie rozstrzygnięcia o orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd I instancji przekonująco i wszechstronnie wykazał w oparciu o przeprowadzone w sprawie dowody, że oskarżony A. P. od samego początku nie miał zamiaru podjęcia współpracy z M. M.w zakresie działalności gospodarczej, polegającej na wspólnym prowadzeniu lokalu gastronomicznego (...), a zapewniał pokrzywdzonych o powyższym jedynie po to, aby pozyskać od nich 35.000 złotych na swoje cele, związane z odzyskaniem prawa do tego lokalu i zapewnienie prowadzenia w nim działalności przez członków swojej rodziny.

Nie ulega wątpliwości – w świetle argumentacji przytoczonej przez sąd I instancji – że oskarżony doprowadził pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, skoro udzielona przez nich pożyczka w kwocie 35.000 złotych, przyniosła realny uszczerbek w ich mieniu, a przyrzeczone zachowanie ze strony A. P. nigdy nie nastąpiło. W nawiązaniu do zarzutów apelacyjnych, sąd odwoławczy zauważa, że w momencie wykonania umowy pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonymi, to jest w chwili wydania przez nich sumy 35.000 złotych, strony nie były związane umową o zabezpieczeniu roszczenia o zwrot przedmiotowej kwoty w postaci prawa własności ruchomości

stanowiących wyposażenie lokalu gastronomicznego (...) w D.. M.M.nabyła bowiem od firmy (...) całe wyposażenie lokalu już po tym, jak przekazała oskarżonemu 35.000 złotych. Przedmiotem owej umowy sprzedaży były rzeczy oznaczone jedynie co do gatunku, a pomimo tego nie doszło do ich wydania pokrzywdzonej (tj. do przeniesienia posiadania rzeczy) w rozumieniu art. 155 § 2 kc.

Co więcej, przedmioty będące przedmiotem umowy a wynikające z faktury oraz spisu wyposażenia baru, nigdy nie zostały pokrzywdzonym przez oskarżonego ani inne osoby wydane. Nawet więc jeśli przyjąć, iż wartość wyposażenia lokalu w owej dacie wynosiła kilkadziesiąt tysięcy złotych, to i tak nie doszło do zaspokojenia wierzytelności pokrzywdzonych z tych rzeczy.

Trudno w ogóle przyjmować za skarżącym obrońcą, że strony zawarły z udziałem osoby trzeciej M. Ś. umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie z elementami umowy o świadczenie przez osobę trzecią (art. 391 k.c), skoro z przepisu tego wynika wprost, że chodzi o zastrzeżenie zawarte w jakiejś umowie i poza jego zakresem pozostają umowy samodzielne – a tak było w tym przypadku.

Nie można zatem przyjąć, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z oszustwem bezszkodowym a w konsekwencji brakiem podstaw o orzeczenia wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody.

Skoro wierzytelność nie została zaspokojona, czy to przez zwrot pieniędzy czy w inny sposób, to zobowiązanie w wyroku oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę 35.000 złotych – na rzecz pokrzywdzonych, jest prawidłowe i zasadne w świetle art. 46 § 1 kk.

Z tych względów wyrok jako trafny utrzymano w mocy.